

Φτωχὸς ἀλλὰ ἔντιμος, ἭΡΩΑΣ ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ

● Τοῦ Δρος Χαραλάμπη Μ. Μπούσια

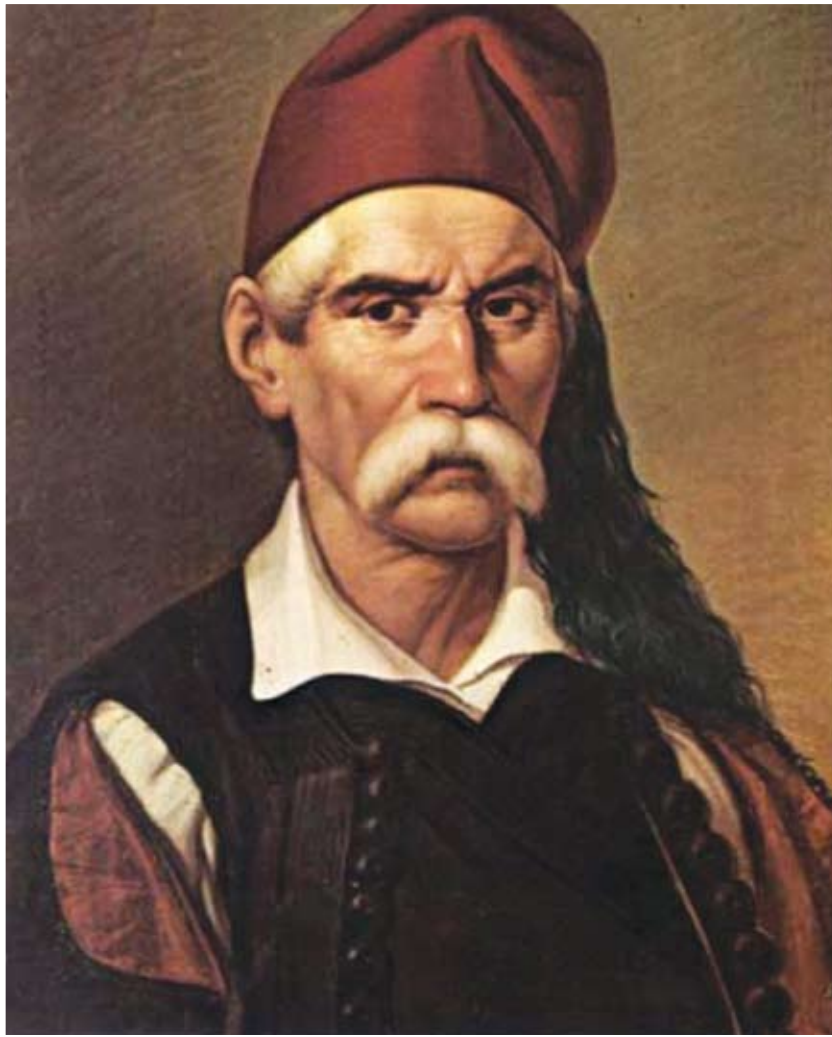
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Ἅγιος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, ὁ «φτωχούλης τοῦ Θεοῦ», ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ἀγαποῦσε καὶ βίωσε τὴν «ἐντιμον πτωχείαν». Ποτὲ δὲν ἐπέδιωκε τὸ χρῆμα καὶ ποτὲ δὲν ἔτρεχε πίσω του. Πέθανε πάμπτωχος στὶς 3 Ἰανουαρίου τοῦ 1911 ἀπὸ πνευμονία καὶ λέγουν ὅτι, ἂν δὲν πέθαινε τότε, σίγουρα σὲ πολὺ λίγο θὰ πέθαινε ἀπὸ πείνα. **Μὲ τὸ ἴδιο παπαδιαμαντικὸ πνεῦμα ἐμφορεῖτο καὶ ὁ ἥρωας τοῦ Εἰκοσιένα, ὁ πλούσιος στὶς ἀρετὲς Νικηταρᾶς. Καὶ αὐτὸς πέθανε στὴν «ψάθα», ζητιανεύοντας στὰ σοκάκια τοῦ Πειραιῶς.**

Στὰ δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια ποὺ καὶ τὸ ψωμί, ὁ ἄρτος ὁ ἐπιούσιος, ἦταν περιζήτητο, ὅλοι οἱ φτωχοὶ ἔβγαιναν στὸ δρόμο καὶ ζητιάνευαν. Ἦσαν δὲ τόσοι πολλοὶ ποὺ

ἀναγκαζόταν ἡ ἀρμόδια ἀρχὴ τοῦ κράτους νὰ δίνει ἄδειες ἐπαιτείας. Μιὰ τέτοια ἄδεια ἔδωσε καὶ στὸν ἀκαταμάχητο, ἀλλὰ ἀνιοτελῆ Νικηταρᾶ καὶ μάλιστα γιὰ μιὰ ἡμέρα μόνο τῆς ἐβδομάδος. **Ἔτσι ὁ γενναῖος ἥρωας σχεδὸν τυφλὸς τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ἀναγκαζόταν νὰ ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ νὰ ζητᾶ ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς διαβάτες, αὐτοὺς ποὺ μὲ τοὺς ἀγῶνες του τοὺς εἶχε δώσει τὴν εὐλογία νὰ ἀναπνέουν τὸ ζωτικὸ ἀέρα τῆς λευτεριᾶς.** Τὸ σημεῖο ποὺ τοῦ ὄριζαν ἦταν ἐκεῖ ποὺ σήμερα ὑψώνεται ὁ Ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας τοῦ Πειραιῶς καὶ ἡ ἡμέρα ἐπαιτείας του εἶχε ὀρισθεῖ ἡ Παρασκευή. Μὲ αὐτὴ τὴν ἐπαιτεία ὁ πάμπτωχος Νικηταρᾶς προσπαθοῦσε νὰ ζήσει τὴν οἰκογένειά του, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς ἄλλα θὰ περίμενε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ πολιτεία σὰν ἐλάχιστη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν προσφορὰ

του στὸ ἔθνος καὶ στὴν πατρίδα. Ἡ γυναίκα του ἄρρωστη παρέμενε στὸ κρεβάτι καὶ περιέμενε ἀπὸ τὸν τυφλὸ σύζυγό της νερὸ καὶ ψωμί, ποὺ δὲν ὑπῆρχε, τὶς ὥρες τοῦ πόνου.

Ἡ περιπέτεια τοῦ ἥρωα κάποτε ἔφθασε καὶ στὰ αὐτιά ἐνὸς πρέσβεως Μεγάλης Δυναμείας, ὁ ὁποῖος ἐνημέρωσε σχετικὰ τὴν κυβέρνησή του. Κάποια ἡμέρα ἓνας ἀπεσταλμένος τῆς πρεσβείας βρέθηκε στὸ «πόστο», ὅπου ζητιάνευε ὁ ὄπλαρχηγὸς Νικηταρᾶς. Μόλις αὐτὸς τὸν ἀντελήφθη, μάζεψε ἀμέσως τὸ τετωμένο χέρι του.

«Τί κάνετε στρατηγέ;», ρώτησε ὁ ἀπεσταλμένος.

«Ἀπολαμβάνω ἐλεύθερη πατρίδα», ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ ὑπερηφάνεια.

«Μά, ἐδῶ τὴν ἀπολαμβάνετε καθισμένος στὸ δρόμο;», ἐπέμεινε ὁ ξένος.

«Ἡ πατρίδα μου ἔχει χορηγήσει σύνταξη, γιὰ νὰ ζῶ καλά, ἀλλὰ ἔρχομαι ἐδῶ, γιὰ νὰ παίρνω μιὰ ἰδέα πῶς περνάει ὁ κόσμος», ἀντέτεινε ὁ ὑπερήφανος Νικηταρᾶς.

Ὁ ξένος κατάλαβε καὶ διακριτικὰ φεύγοντας ἄφησε νὰ τοῦ πέσει ἓνα πουγκὶ μὲ χρουσὲς λίρες. Ὁ Νικηταρᾶς ἄκουσε τὸν ἦχο, ἔπιασε τὸ πουγκὶ καὶ φώναξε στὸν ξένο:

«Σοῦ ἔπεσε τὸ πουγκὶ σου. Πάρε το μὴν τὸ βρεῖ κανένας καὶ τὸ χάσεις»!!!

Προτίμησε νὰ πεθάνει φτωχὸς μὰ ὑπερήφανος ὁ ἥρωας ὄπλαρχηγὸς παρὰ ταπεινωμένος ἀπὸ τὸν οἶκτο τῶν Μεγάλων Δυναμείων, τῶν προτυργίων τῆς ἀδικίας, τῶν «δοκούντων ἄρχειν τῶν ἐθνῶν» (Μάρκ. ι' 42), αὐτῶν ποὺ ἀνεβάζουν καὶ κατεβάζουν τὶς κυβερνήσεις τῶν μικρῶν τῆς γῆς, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὰ συμφέροντά τους. ■